

Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας-Χριστουγεννιάτικη Βιβλιοπαρουσίαση

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ, «ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ»

Το βιβλίο που διάβασα μέσα στα Χριστούγεννα τιτλοφορείται ως «Το ταξίδι που σκοτώνει» και είναι του Μάνου Κοντολέων. Πρόκειται για ένα βιβλίο, στο οποίο ο αφηγητής δεν συμμετέχει στη δράση του έργου γι' αυτό και η αφήγηση γίνεται σε γ' πρόσωπο και όπως γνωρίζουμε την ονομάζουμε **ετεροδιήγηση**. **Λοιπόν, το βιβλίο αυτό μας αφηγείται** τη ζωή ενός μαθητή του λυκείου, δηλαδή τους έρωτες, την αλλαγή στο σώμα του, τις επιπόλαιες αποφάσεις, καθώς και τις συμπεριφορές αλλά και τα διλήμματα για το αν πρέπει ή όχι να πράξει κάτι. Δυστυχώς, όμως θα έρθει η στιγμή που ο Στέφανος, ο πρωταγωνιστής μας, και ο Στάθης, ο κολλητός του, θα γνωρίσουν σε ένα πάρτι τον Πέτρο και τη Νότα και μέσω αυτών των παιδιών θα έρθουν σε επαφή με ένα 'μαγικό' ταξίδι που όμως έχει τραγικές συνέπειες... Τα ναρκωτικά λοιπόν, θα παρέχουν προσωρινά στα δυο παιδιά τις απολαύσεις που δεν είχαν τόσο καιρό, όμως ταυτόχρονα θα τους αφαιρούν όλο και κάτι περισσότερο από τη ζωή τους.

Στο συγκεκριμένο βιβλίο, **ξετυλίγονται αρκετά θέματα** που μας αφορούν τόσο στη μαθητική όσο και στη μετέπειτα ενήλικη ζωή μας. Ένα από αυτά, σίγουρα είναι το θέμα των ναρκωτικών. Πολλοί έφηβοι παρασύρονται εύκολα και καταστρέφουν ολοένα και περισσότερο την ζωή τους. Το κακό, όμως, είναι ότι αιτία για αυτό τον εθισμό στα ναρκωτικά συνήθως είναι οι κακές παρέες και συναναστροφές. Πολλοί λένε «Δοκίμασε, είναι ωραίο!» ή «Για δείξε μου πόσο μάγκας είσαι!». Λίγοι όμως είναι αυτοί που θα αντισταθούν, σχεδόν σπάνιοι. Άρα ουσιαστικά εδώ προβάλλεται ένα άλλο θέμα, εξίσου σημαντικό, οι παρέες, αφού όλα ξεκινούν από εκεί. **Μέσα από το βιβλίο και τα θέματά του βγαίνουν φυσικά και πολλά μηνύματα**. Πρώτα – πρώτα να προσέχουμε τις παρέες μας. Έπειτα, πρέπει να μάθουμε να μην είμαστε αφελείς και ευκολόπιστοι, να έχουμε άποψη και επίσης να μην φοβόμαστε να αντισταθούμε σε θέματα όπως τα ναρκωτικά, το κάπνισμα, το αλκοόλ κ.ά. **Επίσης, μέσα από αυτό το βιβλίο, εγώ**

προσωπικά, έμαθα ότι η ζωή κρύβει πολλές εκπλήξεις, άλλοτε όμορφες, άλλοτε άσχημες και για να ζήσεις όμορφα πρέπει να διαλέξεις εσύ τους ανθρώπους που πιστεύεις ότι είναι σωστοί.

Αυτό το βιβλίο, θα έλεγα ότι είναι ένα από τα καλύτερα που έχω διαβάσει. Προφανώς, αυτό συμβαίνει επειδή οι ήρωες του βιβλίου είναι παιδιά της ηλικίας μας, αλλά εκτός από αυτό, τα ναρκωτικά είναι κάτι που συναντάμε καθημερινά στη ζωή μας. Ένα από τα καλύτερα σημεία, κατά τη γνώμη μου, είναι εκεί όπου ο Στέφανος κάνει ουσιαστικά αποτοξίνωση. Μου αρέσει πολύ αυτό το σημείο, γιατί παρακολουθούμε με λεπτομέρειες τον «Γολγοθά» του ήρωα κι αυτό μου δημιουργεί έντονα συναισθήματα, όπως χαρά, γιατί επιτέλους ο ήρωας καταφέρνει να βγει από το βασανιστήριο των ναρκωτικών, αισιοδοξία, για την μελλοντική του επιτυχία στο έργο του να «καθαρίσει» το σώμα του, μα φυσικά και δέος, διότι οι προσπάθειες του είναι αξιοθαύμαστες. Να μην ξεχνάμε όμως ότι σε όλο αυτό, ήταν πάντα δίπλα του ο Σωκράτης καθώς και η οικογένειά του και τον βοηθούσαν. Η υπόθεση και η πλοκή περιπλέκονται με έναν πολύ ενδιαφέροντα και συνάμα ελκυστικό τρόπο και η γλώσσα του διηγήματος είναι κατάλληλη και κατανοητή σε μας τους εφήβους. Σε αυτό το βιβλίο δεν βρήκα αδύνατα σημεία. Ίσως στο τέλος εάν υπήρχε λίγη περισσότερη «δράση» με την Άννα και τον Στέφανο θα ήταν το τέλειο βιβλίο...

Επιλέγω να σκιαγραφήσω το πορτρέτο του πρωταγωνιστή, του Στέφανου, αλλά όχι στο αφηγηματικό παρόν... Φαντάζομαι λοιπόν τον Στέφανο, μετά από 15 - 20 χρόνια, έναν ψηλό, όμορφο και γεροδεμένο άνδρα, παντρεμένο με την αδερφή του Πέτρου, την Άννα. Μαζί, θα έχουν αποκτήσει 3 παιδιά, εκ των οποίων το ένα ονομάζεται Στάθης, το άλλο Νότα και το τρίτο Πέτρος! Ονόμασαν έτσι τα παιδιά τους, έτσι ώστε να θυμούνται πάντα τους αγαπημένους τους ανθρώπους. Ο Στέφανος, θα έχει σπουδάσει και θα έχει γίνει γιατρός, ειδικευόμενος στον τομέα της ψυχιατρικής. Παράλληλα, όμως, θα βοηθάει εθελοντικά οργανώσεις κατά των ναρκωτικών. Ο Σωκράτης, θα έχει γίνει ο καλύτερός του φίλος, κουμπάρος του και νονός όλων των των παιδιών. Μετά από όλα αυτά που πέρασε ο Στέφανος θα είναι σίγουρα ένας δυναμικός χαρακτήρας, με καθαρή συνείδηση, μεγαλοψυχία και συμπόνια.

Και η συνέχεια της ιστορίας...

...Τόλμησε να κοιτάξει τον Ήλιο που τόσο καιρό είχε να αντικρίσει. Χάρηκε. Χάρηκε πολύ. Έσφιξε το χέρι της Άννας και την αγκάλιασε. Ίσως ένιωθε ότι ήταν ένα άτομο με ψυχική δύναμη, που τον βοηθούσε να συνεχίσει και να φτάσει εκεί που βρίσκονταν όλοι: στον σωστό δρόμο της ζωής. Πήγε την Άννα στο σπίτι της και έπειτα αναχώρησε για το δικό του.

Η ώρα ήταν εννέα το βράδυ. Ο Στέφανος ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Άρχισε να σκέφτεται. Να σκέφτεται πόσο σημαντική και πόσο όμορφη ήταν η ζωή. Πόσες εκπλήξεις έκρυβε! Και θα τις μάθαινε κανείς μόνο εάν ζούσε. Μόνο εάν ζούσε! Επανέλαβε αυτή τη φράση χιλιάδες φορές μέσα στο μυαλό του. Βούρκωσε. Στεναχωρήθηκε που δεν μπορούσε να μοιραστεί την χαρά της ζωής με τον αγαπημένο του φίλο Στάθη. Με αυτές τις σκέψεις αποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα, πρωί – πρωί σηκώθηκε και πήγε να αγοράσει τρία μπουκέτα με γαρύφαλλα. Έπειτα, επισκέφθηκε το νεκροταφείο. Πήγε πρώτα στη Νότα. Στην πρώτη κοπέλα που με τον τρόπο της είχε καταφέρει να τον μαγέψει. Να τον κάνει να νιώσει όμορφα. Αφήνοντας την ανθοδέσμη πάνω στα γεμάτα υγρασία και παγωμένα μάρμαρα, πέρασαν από το μυαλό του όλες εκείνες οι ‘μαγικές’ στιγμές – τα ταξίδια – που είχε περάσει μαζί της. Προχώρησε. Λίγο παραπέρα ήταν το μνήμα του Στάθη. Περιποιημένο και γεμάτο όμορφα γαρύφαλλα και τριαντάφυλλα. Χιλιάδες αναμνήσεις και σκέψεις πέρασαν από το μυαλό του, καθώς άφηνε και στον Στάθη τα λουλούδια. Βούρκωσε. Όμως συγκρατήθηκε. Στάθηκε δυνατός. Λίγο παρά πέρα ήταν το μνήμα του Πέτρου. Σκεφτόταν εάν έπρεπε να πάει. Βρισκόταν σε αμηχανία. Δεν ήξερε τι να κάνει. Ξαφνικά άρχισε να περπατάει. Αργά. Τα βήματά του όμως, γίνονταν ασυναίσθητα, δίχως ο ίδιος να δίνει εντολή. Στάθηκε απέναντι στον Πέτρο. Κοίταξε προσεκτικά, κάθε λεπτομέρεια του απλού μαρμάρινου κατασκευάσματος. Στο τέλος όμως δεν άντεξε. Άρχισε να κλαίει. Γονάτισε στο έδαφος και έπεσε πάνω στην πλάκα. Φώναζε, ούρλιαζε. Κανείς όμως δεν ήταν εκεί για να τον βοηθήσει. Ένιωσε για κλάσματα δευτερολέπτου να χάνει τη γη κάτω από τα πόδια του. Ένιωθε τελικά ότι είχε έρθει το τέλος και για αυτόν. Έχασε τις αισθήσεις του. Χλόμισσε. Άκουσε μια φωνή. Του φαινόταν γνωστή. «Στέφανε, Στέφανε!» Τελικά, κατάλαβε πως η γνώριμη φωνή ανήκε στην Άννα. Τον πλησίασε τρέχοντας. Τον βοήθησε να σηκωθεί και του έδωσε λίγο νερό.

«Τι κάνεις εδώ τέτοια ώρα;» τον ρώτησε.

«Ήρθα... ήρθα για να δω τους φίλους μου.» της απάντησε.

«Και... και τι συνέβη τόσο θλιβερό, που σε έκανε να βρεθείς σε αυτήν την κατάσταση;»

«Δεν ξέρω. Ίσως φταίει η ώρα. Ίσως φταίει το ότι θυμήθηκα τους φίλους μου. Ίσως φταίω κι εγώ.»

«Εσύ; Γιατί να φταις εσύ;»

«Φταίω κι εγώ. Αν δεν είχα αφήσει μόνο του το Στάθη... τώρα, τώρα θα ήταν εδώ, μαζί μου.»

«Όχι, Στέφανε. Αργά ή γρήγορα η κατάληξη για τον Στάθη θα ήταν η ίδια με την τωρινή. Εσύ απλά θα κέρδιζες λίγο χρόνο παραπάνω. Έλα όμως. Μην τα σκέφτεσαι τώρα αυτά. Μην σκαλίζεις πληγές του παρελθόντος. Μην γεμίζεις τον εαυτό σου με τύψεις και ενοχές. Σκέψου κάτι θετικό, κάτι όμορφο, κάτι 'μαγικό'.»

«Την τελευταία φορά που σκεφτόμουν μαγικά, ήμουν... ήμουν μαζί με τον αδερφό σου... Και θυμάμαι, ήταν η τελευταία φορά που έπαιρνα την δόση μου.»

«Τότε μην σκέφτεσαι τίποτα. Πάμε!»

«Πού;»

«Θα δεις!»

Και τα δύο παιδιά ξεκίνησαν για το κέντρο της πόλης. Μόλις έφτασαν, η Άννα πήρε τον Στέφανο από το χέρι και τον οδήγησε σε ένα κέντρο αποτοξίνωσης. Στάθηκαν στην είσοδο και η Άννα του είπε:

«Κοίτα, εάν δεν θέλεις, το καταλαβαίνω, απλά σκέψου την ζωή σου και μόνον αυτήν.»

Ο Στέφανος άκουσε προσεκτικά κάθε λέξη της Άννας κι αμέσως σκέφτηκε πως «ναι, ήθελε». Ήθελε πολύ να ζήσει. Αλλά έπρεπε πρώτα να απεξαρτηθεί πλήρως. Γι' αυτό έκλεισαν ραντεβού στο κέντρο και ο Στέφανος σε λίγους μήνες ήταν «καθαρός». Αλλά πάνω από όλα ήταν έτοιμος. Έτοιμος να απολαύσει, να δημιουργήσει, να διασκεδάσει. Ήταν έτοιμος να ζήσει. Αμέσως μετά την τελευταία θεραπεία του πήγε στην

Άννα. Την ευχαρίστησε, γιατί ένιωθε ότι χάρη σ' αυτήν ήταν τώρα όπως παλιά. Χωρίς αυτήν ο ίδιος δεν θα είχε πάρει την πρωτοβουλία μόνος του. Την ευχαρίστησε μέσα από τα βάθη της καρδιάς του. Και είχε καταλάβει πλέον ότι η Άννα του άρεσε... Γι' αυτό και περνούσαν πολύ χρόνο μαζί. Και η Άννα ένιωθε το ίδιο... Γι' αυτό και δεν άργησε η μέρα που τα δυο αυτά παιδιά ήταν πλέον μαζί. ΕΝΑ! Και το καλύτερο... ήταν και οι δύο «καθαροί» και ζωντανοί!!!

ΤΕΛΟΣ!!!!!!

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΚΑΤΡΑΝΤΖΗ, Γ2

Σχ. Έτος 2015-2016